

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ
ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

Κυριακή Γ' Λουκά 8 Οκτωβρίου 2017

(Λουκ. ζ', 11-16)

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΙΟΥ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ ΤΗΣ ΝΑΪΝ

Πένθος βαρύ και οδυνηρό, το πένθος της μητέρας του σημερινού ευαγγελίου. Είχε χάσει τον άντρα της. Κηδεύει τώρα και το μονάκριβο παιδί της. Ο Κύριος, μόλις είδε τη νεκρική πομπή έξω από την Ναϊν, πλησιάζει την πονεμένη μητέρα και της λει με σπλαχνική φωνή: «Μην κλαίεις». Ο παρήγορος αυτός λόγος μάς δίνει την ευκαιρία να δούμε πώς πρέπει να συμπεριφερόμαστε στις ώρες του πένθους μας.

Ο θάνατος είναι μια πραγματικότητα στη ζωή μας. Υπάρχει κανείς που μπορεί να πει ότι «εγώ δεν θα πεθάνω ποτέ;» Κανένας. Είναι το πιο σίγουρο γεγονός στην πορεία της ζωής μας. Κάποτε, αργά ή γρήγορα θα μας επισυμβεί ο θάνατος. Η Αγία Γραφή στο θέμα τούτο μιλά ξεκάθαρα: « ουκ έστιν άνθρωπος, ός ζήσεται, και ουκ όψεται θάνατον» (Ψαλμ. 88,49). Δεν υπάρχει άνθρωπος πάνω στη γη, που δεν θα γνωρίσει θάνατο.

Παρόλα αυτά είναι αδύνατο να μην πονέσουμε οι πιστοί, όταν επέλθει ο θάνατος και αρπάξει κάποιο προσφιές μας πρόσωπο. Το φυσικό είναι να πονέσουμε και να δακρύνουμε. Ας θυμηθούμε τον ίδιο τον Κύριό μας, που δάκρυσε μπροστά στον τάφο του φίλου του, του Λαζάρου. Το πένθος, όμως, του πιστού δεν πρέπει να είναι υπερβολικό.

Οι πιστοί δεν πρέπει να φτάνουμε σε ακρότητες. Ο Χριστιανός δεν κλαίει απαρηγόρητα. Δεν σχίζει τα ρούχα του, δεν τραβά τα μαλλιά του, δεν χτυπά το στήθος του με απελπισία. Δεν γογγύζει εναντίον του Θεού. Δεν κλείεται στο δωμάτιό του, χωρίς να επικοινωνεί με τον κόσμο, δεν κυριεύεται από την απελπισία.

Λυπάται, αλλά η λύπη του είναι συγκρατημένη. Δεν μοιάζει με τη λύπη των απίστων, που παραλύει τον άνθρωπο και τον οδηγεί στην απελπισία, την κατάθλιψη ή και στην αυτοκτονία. Ο Απόστολος Παύλος το λέει πολύ καθαρά. «Ου θέλομεν υμάς αγνοεῖν, ἀδελφοί, περὶ τῶν κεκοιμημένων, ἵνα μὴ λυπήσθε, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα» (Α' Θεσσαλ. Δ,13). Δηλαδή δεν πρέπει να έχετε άγνοια για τους νεκρούς τι θα γίνουν, για να μη λυπάστε, όπως λυπούνται όσοι δεν πιστεύουν και δεν έχουν ελπίδα της ανάστασης και της μέλλουσας ζωής.

Οι αληθινοί χριστιανοί αντιμετωπίζουν με ηρεμία το θάνατο. Θρηνούν για την απώλεια προσφιλών προσώπων, αλλά δεν φτάνουν ποτέ στην απελπισία. Το πένθος τους είναι ήρεμο. Έχουν τη βεβαιότητα της μέλλουσας ζωής και της μακαριότητας των ουρανών.

Εκείνο που χρειάζεται για να μην είναι το πένθος μας υπερβολικό, είναι η εμπιστοσύνη στο Θεό. Εμπιστοσύνη και πίστη στην πάνσοφη και πανάγαθη πρόνοιά του. Εκείνος είναι η πηγή και ο χορηγός της ζωής. Εκείνος κρίνει πότε πρέπει κάποιος να φύγει από τον κόσμο αυτό. Δεν αφήνει, όμως, ποτέ απροστάτευτους αυτούς που

μένουν ορφανοί. Γίνεται εκείνος ο Ουράνιος Πατέρας και αναλαμβάνει τα ορφανά κάτω από την προστασία του. Αναρίθμητα είναι τα παραδείγματα από την καθημερινή ζωή, που βεβαιώνουν την αλήθεια των λόγων αυτών. Ορφανά παιδιά και απροστάτευτα προοδεύουν και τακτοποιούνται στη ζωή με τρόπο θαυμαστό. Οικογένειες χωρίς τον προστάτη τους βρίσκουν σύντομα το δρόμο τους, συνέρχονται από τη θλίψη και υπερνικούν τις δυσκολίες της ζωής.

Μαζί όμως με την εμπιστοσύνη μας στην πρόνοια του Θεού χρειάζεται να αυξηθεί και η πίστη μας σε όσα μας είπε Εκείνος για την Ανάσταση των νεκρών και τη μέλλουσα ζωή. Ο Κύριος ονόμασε το θάνατο ύπνο. Μας βεβαίωσε ότι θα έλθει ώρα που όλοι οι νεκροί θα αναστηθούν. «Έρχεται ώρα εν ή πάντες οι εν τοις μνημείοις ακούσονται της φωνής αυτού και εκπορεύσονται οι τα αγαθά ποιήσαντες εις ανάστασιν ζωής, οι δε τα φαύλα πράξαντες εις ανάστασιν κρίσεως (Ιωαν. Ε' 28-29). Τι άλλο σημαίνουν αυτά παρά ότι οι νεκροί θα αναστηθούν! Κοιμούνται και περιμένουν να ακουσθεί η φωνή του αρχαγγέλου, που θα σημάνει την ανάσταση. Οι νεκροί λοιπόν ονομάζονται κεκοιμημένοι, τα νεκροταφεία καλούνται κοιμητήρια.

Ότι θα αναστηθούν κάποτε οι νεκροί και θα ακολουθήσει η αιώνια ζωή, μας το είπε πολλές φορές ο Κύριος. Το λέγουμε κι εμείς κάθε φορά που απαγγέλλουμε το Σύμβολο της Πίστεως «Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος». Γιατί, λοιπόν,

λησμονούμε την αλήθεια αυτή και κάνουμε μόνοι μας πιο βαρύ και ανυπόφορο το πένθος μας; Αδελφοί, η Ανάσταση του σημερινού νέου άνοιξε για την ανθρωπότητα την πύλη της χριστιανικής ελπίδας. Δίδαξε ότι ο θάνατος δεν είναι το τέλος, αλλά η αρχή και ο τάφος δεν είναι φθορά, αλλά μεταπήδηση στην αιωνιότητα και την αφθαρσία. Εμείς οι χριστιανοί πιστεύουμε ακράδαντα ότι όλοι οι συγγενείς μας που πέθαναν, δεν χάθηκαν για πάντα, αλλά υπάρχουν και ζουν στον ουρανό κι έχουμε τη βέβαιη ελπίδα, ότι θα τους δούμε και θα τους συναντήσουμε. Στον ανθρώπινο πόνο μόνο ο Χριστός θα χύσει βάλαμο παρηγοριάς στις πονεμένες ψυχές. Αυτός είναι ο αληθινός παρηγορητής. Αυτός απευθύνει στην κάθε πονεμένη ψυχή τον παρηγορητικό λόγο «μη κλαίε», που μπορεί να μεταβάλει τη θλιμμένη ζωή μας.

Αυτό το μη κλαίε, αγαπητοί αδελφοί, ας το απευθύνουμε κι εμείς, όσο μπορούμε, σε κάποιους πονεμένους αδελφούς μας που πονούν και λυγίζουν από την απώλεια προσφιλών ανθρώπων ή από άλλα κτυπήματα της ζωής. Ας γίνουμε οι παρηγορητές των αδελφών μας αυτών, φέρνοντας τη χριστιανική ελπίδα. Ας τους τονίζουμε αυτά θεία λόγια του Παύλου ότι εμείς οι χριστιανοί «ουκ εσμέν ώσπερ οι λοιποί, οι μη έχοντες ελπίδα». Εμείς έχομε ελπίδα και αυτός είναι ο Χριστός.

Α. Ταπάκης